

Leven vanuit de Geest

Pinksteren (5 juni 2022)

Tijdens deze achtste en laatste stap in ons dooptraject willen we ons bezinnen over onze zending als gedoopten in deze wereld. Deze impuls kan je gebruiken voor uitwisseling in groep, maar je kan de inhoud ervan ook persoonlijk verwerken.

Pinksteren (Stefano di Stasio, olie op doek, 1998) © Stefano di Stasio

In het doopsel werd ons Gods levengevende Geest geschonken en komen we thuis in de kerkgemeenschap. Dat is een prachtig geschenk. Tegelijk is het ook een opgave. Iedere dag worden wij gezonden om te leven vanuit de goddelijke liefdesbron, om anderen te begeistere en Jezus op een creatieve manier na te volgen. Als gemeenschap van gedoopten (Kerk) worden we uitgedaagd om missionair te zijn.

Maar soms vergaat het ons als de mensen op het beeld. Ze lijken (nog) niets te voelen, er is (nog) geen beweging. Dat is waarom we op Pinksteren bidden om Gods Geest: dat Hij ons herschept tot nieuwe en vrije mensen, ons tot één gemeenschap smeedt én ons opnieuw zendt om Gods liefde in de wereld gestalte te geven.

Deze vragen kunnen op weg zetten voor gesprek of reflectie. De tekst eronder kan inspiratie bieden.

- *Waaruit bestaat onze taak als gedoopten in de wereld?*
- *Hoe kunnen mensen aan ons zien dat we als gemeenschap leven vanuit de doop?*
- *Ervaar ik mijn medegedoopten als broers en zussen?*
- *Straalt onze gemeenschap warmte, fraterniteit en eenheid uit?*
- *Welke engagementen nemen we als gemeenschap in de wereld op?*
- *Waar zetten we in op diaconie (zorg voor armen en kwetsbaren)?*

Elke gedoopte is een missionaire leerling.

Precies vanuit zijn of haar ontvangen doopsel is ieder lid van het volk Gods een *missionaire* leerling. De hele Kerk is missionair. Dat is niet enkel een roeping voor gekwalificeerde of gewijde bedienaren, alsof alleen zij de verkondigers zijn en de rest van het gelovige volk louter de bestemmingen van hun inzet. Vandaag, zo benadrukt paus Franciscus, zien we elke gedoopte als bestemming én als protagonist van de evangelisatie.

'We zijn allen geroepen om tegenover allen expliciet te getuigen van de verlossende liefde van de Heer die, voorbij onze onvolmaaktheden, ons zijn nabijheid, zijn woord en zijn kracht schenkt en zin geeft aan ons leven' (EG 121). Niet kennis, benoeming of wijding maakt iemand tot getuige, maar het leven als gedoopte, het werkelijk ervaren van de liefde van God die je redt. Ieder christen is missionair in de mate dat hij of zij de liefde van God in Christus heeft ontmoet, en die liefde bij zichzelf toelaat en laat opbloeien.

Missionair zijn is geen taak die er na het doopsel bij komt. Het is geen opdracht 'bovenop' het leerling van Christus worden. Evenmin getuigen we 'over ons geloof' als was het een overtuiging waarvoor we reclame maken. Getuigen doen we 'van God', van zijn werkzaamheid in ons. Getuigen is een kwetsbare vorm van spreken, een spreken vanuit zelf verrast en aangedaan worden. Het is 'aangesproken

zijn' en van daaruit anderen 'aanspreken'. Het evangelie is en blijft vreugdenieuws, het is geen theorie of leer. Er is voor onze missie dan ook geen andere weg dan steeds terug te keren naar Hem, en ons tot Hem te bekeren.

Leven als gedoopte is leven in het licht – in de naam – van 'de Vader, de Zoon en de Geest'. Zij zijn de bron van het licht. Onze roeping als gedoopte en missionaire leerling is ons bloot te stellen aan dat licht zodat het ons kan bewonen en kan uitstralen in de wereld. Missionair zijn is niet ons project. Door ons doopsel mogen we deelhebben aan Zijn missie. Wat een genade, wat een vreugde!

Aan het einde van dit traject neem ik even de tijd om terug te blikken.

1. Ik herlees wat ik neerschreef bij het begin van het traject (op blz. 12).
Is mijn kijk op de doop ondertussen veranderd, verrijkt? Zo ja, in welke zin?
2. Hoe zie ik nu de band tussen mijn doopsel en mijn manier van leven?
Herken ik in de doop een oproep tot dienstbaarheid of tot bepaalde keuzes?
3. Welke rol speelt de kerkgemeenschap in mijn beleving van de doop?
Wat mis ik? Waar ben ik dankbaar om?